

χαρακτήρ. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὀρμώμενοί τινες διετύπωσαν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ἠλεκτρικόντα ταῦτα εἶναι τὰ τελευταῖα θραύσματα τῶν στοιχείων, ἅτινα μάλιστα ἐπεξήτησεν ὁ Victor Mayer νὰ ἐπιτύχη δι' ὑψηλῆς θερμοκρασίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Γ. Θ. ΜΑΤΘΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

Υφηγητὴς τῆς Γενικῆς Χημείας καὶ Ἐπιμελητὴς τοῦ Χημείου τοῦ Παθολογικοῦ Ἀνατομείου ἐν τῇ Ἑθνικῇ Πανεπιστημίῳ.

Η ΑΥΓΗ

Ἀπὸ χοροῦς τὸ πλούσιο τὸ παλάτι
Τὴ νύχτ' ἀντιλαλεῖ,
Καὶ σὰ διαμάντι ψεύτικο, τὸ μάτι
Σκορπᾶ σπιθοβολή.

Τὰ παρεθήρια τ' ἀνοιγμένα μοιάζουν
Μὲ μάτια φωτεινά,
Ποῦ ἐμπρὸς στὸ δυστυχῆ πικρὰ χλευάζουν
Τὴν ἄγια δυστυχιά.

Ἐκεῖ σιμὰ μιὰ κόρη ἀποκοιμίζεται
Γλυκὰ στὸν ἀργαλειὸ
Κι' ὄλ' ἡ σιωπὴ τοῦ δυνατοῦ γροικιέται
Στὸ σπῆτι τὸ φτωχό.

Μεσ' στήν αὐγὴ τὰ μάτια τῆς ἀνοίγει
Ἡ κόρ' ἡ λυγρὴ
Καὶ μιὰ λουρίδα φῶς χάμον ξανοίγει
Ποῦ μπαίνει ἀφ' τὴν αὐλή.

Στὸ παρεθύρι τρέχει καὶ τὸ μάτι
Γυρίζει βιαστικό·
Παρτοῦ ζωή, μὰ μόνο τὸ παλάτι
Κατάκλειστο, βουβό.

Ἐκεῖ τριγύρω βλέπεις σκορπισμένα
Τὰ ρόδα τῆς γιορτῆς,
Σὰν τόσα βρέφῃ ἀπόκρυφα ριγμένα
Ἀγάπης μισητῆς.

Μεσ' στὴ σιγὴ τοῦ παλατίου πεθαίνει
Μιὰ ψεύτικη ζωή,
Κι' ἀφ' τὸ καλύβι τοῦ φτωχοῦ προβαίνει
Ἡ μυρωμένη αὐγὴ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΕΣΤΩΣΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙΣ ΕΡΕΥΝΑΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΤΟΥΤΩΝ δ' ὁμολογουμένων δῆλον ὅτι, ἐπειδὴ τῶν νεωτέρων γλωσσικῶν φάσεων καὶ μόνον τούτων ἔχομεν πρὸ ἡμῶν μακρόν, γνωστὸν παρελθόν, αὗται μάλιστα δύνανται νὰ μελετηθῶσιν ἱστορικῶς καὶ νὰ παράσχωσιν ἡμῖν μέθοδον καὶ διδάγματα πολυτιμότερα καὶ τελειότερα πάσης ἄλλης ἀρχαιοτέρας. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἡ ἡμετέρα Ἑλληνικὴ μακροτάτην καὶ πλουσιωτάτην καὶ καλῶς ἀρχαιοθὲν καλλιεργημένην ἔχει παράδοσιν, — οὐδεμιᾶς ἄλλης γλώσσης παρεδόθησαν ἡμῖν τοσοῦτον πολυάριθμα γλωσσικά μνημεῖα ἀρχαιοθὲν καὶ ταῦτα ποικιλώτατα κατὰ τὰς διαλέκτους καὶ τὰ εἶδη τοῦ λόγου, οὐδεμιᾶς (πλὴν τῆς Ἰνδικῆς) παλαιότερα, οὐδεμιᾶς πιστότερα, οὐδεμιᾶς (πλὴν τῆς Ἰνδικῆς) τὰ στοιχεῖα ἐμελετήθησαν οὕτως γραμματικῶς καὶ λεξικογραφικῶς, οὐδεμιᾶς ἔχομεν πάντων τῶν αἰῶνων ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι σήμερον οὕτως ἀκριβῶς χρονολογημένα μνημεῖα, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς — καὶ ἐπειδὴ πρὸς τούτοις εἶναι φύσει συντηρητικὴ, διὰ ταῦτα βραδύτατα μεταβάλλεται, τὰ παθήματα αὐτῆς εἶναι πάντοτε εὐπαρακολούθητα, καὶ διὸ οὐδεμία ἄλλη γλῶσσα δύναται νὰ συντελέσῃ τοσοῦτον εἰς ἐξεύρεσιν γενναίων διδαγμάτων καὶ εἰς καταρτισμὸν ἀληθοῦς περὶ τὴν μελέτην τῶν γλωσσῶν μεθόδου ὅσον ἡ ἡμετέρα νέα Ἑλληνικὴ.

Ἄλλ' ἡ μελέτη καὶ ἐξακρίβωσις τῶν φαινομένων ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις ἐδίδαξαν ἡμᾶς καὶ τι ἄλλο σπουδαιότατον εἶδαγμα, ὅτι δηλαδὴ τοὺς φθόγγους τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ ὕλικόν ὡς εἶπεν τῆς γλώσσης